

AZ ANYAKÖNYBEN

OLVASTUK

Ács :megkeresztelték: Posta Viktóriát, Kiss Gergőt, Nemeséri Kristófot, Csákány Adélt

konfirmált: Skuba Norbert, Kalla Marcell, Gögh Krisztián, Németh Krisztián, Németh Kristóf, Tóth Patrik Sándor, Hegedüs Martin, Ásó Péter Pál, Horváth Péter, Németh Réka, Kovács Zsuzsa, Pap Diána, Pok Mónika, Gögh Barbara, Varga Fruzsina, Peka Gabriella, Móroczi Dorina, Tóth Alexandra Valéria

eltemették: Kopócsi Jánosné, Vizi Józsefnét, Hegedüs Jánost

Ászáron konfirmált: Pekár Csaba Zsolt

eltemették: özv. Kálmán Imrénét

Bana-Bábolna: keresztelés: Szabó Regina, Jámbor Ákos

temetés: Vörös János, Virág Gábor, Vörös Jánosné,

Gál Józsefné

esküvő: Mázi László és Sáhó Rozália Fanni

konfirmáció: Bajcsy Bálint István, Bartos Henriett, Bernáth Ádám István, Döbrösy Levente Zsolt, Régi Cintia, Simon Dóra, Szabó Regina, Torma Ivett, Torma Kitti, Zsolnai Dávid György

Dad: Szent kereszttség sákramentumában részesült: Becsák Dániel és Szabó Zoltán

Nagyigmánd: Megkereszteltük: Tóth Ábel, Varga Zselyke, Titusz Dániel Schminke

Konfirmációs fogadalmat tett: Andrej Renátó, Kiss Anna Éva, Kiss Zoltán, Kovács Blanka, Lentulai Martin, Patonai Kevin, Pogrányi Tamás, Pruzsinszki Bence, Szűcs Zsombor, Zvér Eszter

Házasságot kötött: Csicei Lajos és Esztergályos Katalin

Eltemették: Vörös Sándor, Csonka József, Varga József, Baráth Sándor

ISKOLAI BESZÁMOLÓ

A Dadi Református Egyházközség által működtetett református általános iskolánk kulturális- és sportéletébe a tavasz újfent több színes programot hozott tanulóink számára. Kiemelkedő eseményeink sora az Oroszlányban ápr. 11-én megtartott Költészet napi kistérségi szavalóversennyel indult, melyen a zsűri diákjaink színvonalas szavallatát I. és III. helyezéssel ismerte el. Az oroszlányi Rákóczi Szövetség szervezte „A legnagyobb magyar – Széchenyi István élete és munkássága” című történelmi vetélkedőn csapatunk szoros, középiskolásokkal vívott versenyében az 5. helyezést, valamint Lánchíd makettjükért a zsűri különdíját szerezte meg. Április 28-án iskolánk minden tanuló-jával és dolgozóival bekapcsolódtunk a „Te Szedd! Önkéntesen a tiszta Magyarországért” programba. Bár serényen láttunk munkához, örömmel láttuk falunk bejárása során, hogy kevés tennivalónk akadt. Az önkéntes faluszépítő munka után lázasan készültünk az év legszebb ünnepére, az Anyák napjára. Rendezvényünknek idén is református templomunk adott otthont, melyen igazgató asszony meleg hangú szavai után a gyermekek verssel és

dallal köszöntötték az édesanyákat és nagymamákat. Már működő sportszak-köreink mellett (kézilabda, vívás, Bózsik program) iskolánk sportélete az idén újabb mozgásra alkalmas adó lehetőséggel gazdagodott. A Ping-pong Szövetség jóvoltából nagy értékű profi asztalokat, ütöket, labdákat kaptunk, melyeket tanulóink lelkesen vettek birtokba, és a DÖK (diákönkormányzat) már házi bajnokságot is szervezett. Vívóink a Katolikus iskolák párbajtőr versenyén képviselték magukat Pécsen, melyen versenyzőink bár jelentősen kisebbek – fiatalabbak és ezáltal alacsonyabbak – voltak a mezőny többi résztvevőjéhez képest, mégis sikerült a bronzéremért dobogóra állni. Az országos szervezésű Szeretethíd elnevezésű Kárpát-medencei református önkéntes napok mozgalom mozdította meg ismét közösségünk apraját, nagyját. Az erdei táborból feltöltözve, sok élménnyel és gyakorlati tudással gazdagodva tértek haza, hogy diáktársaikkal együtt vágjanak neki az év utolsó erőpróbaiknak.

Szűcs Erzsébet

Ete: megkeresztelték:

tavaly novemberben: Nagy Karinát, márciusban: Baráth Patrikot, Kevert Lászlót,

Nyári Katinkát,

áprilisban: Hámori Kendét, Hámori Zsolt, Baji Borbálát, Gyüsi Anna Zsófiát Pünkösdkor konfirmáltak: Lipcsei Gergely, Hortváth Máté, Farkas Boldizsár Mihály, Móróczi Csaba, Markovics Janka, Toronyai Zsanett Katalin, Nyári Katinka, Ligeti Virág, Orbán Alexandra Veronika, Nagy Tamara

Kisbér: eltemették: özv. Hajpál Zoltánét és Balázs Jánosné

Konfirmált: Baranya Tamás, Benczik Szilveszter, Buda Blanka, Foltin Szabolcs, Hernádi Gábor és Vanya Viktória

Kömlőd: Konfirmált: Bujáki Zsuzsanna Kriszta Judit, Szemeti Laborc Gellért, Szemeti Zétény Sziveszter

Megkeresztelték: Csürös Andrást és Kocka Szabolcs Imrét

Környe: konfirmált Gaál Botond

Oroszlány: megkeresztelték: Fogasi Benedek; Török Benett, Benyiczki Martin Balázs

Konfirmált Nagy Gergely Richárd

Tárkány: eltemették: özv. Szűr Bálintét

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császárs, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vertheskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közlebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email: hethatarlap@gmail.com

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XX. évfolyam 6. szám

2016. június

VII. PÁLÓCZI HORVÁTH ÁDÁM SZAVALÓVERSENY KÖMLÖDÖN

Május 13-án Kömlőd neves szülőterére emlékezve rendezték meg a VII. Pálóczi Horváth Ádám Szavalóversenyt Kömlődön.

Ez a megmérettetés általános iskolás korú diákok számára szerveződik azzal a céllal, hogy ifjú versmondó tehetségeket fedezzenek fel és egyben megemlékezzenek a jeles polihisztor, költő életéről, munkásságáról.

A szavalóverseny szervezője a Közlebb Egymáshoz Alapítvány.

Az eseményt két évente rendezik meg hol Császáron, máskor pedig Kömlődön. Az idei évben a kömlödi református templom volt a helyszíne a rangos megmérettetésnek.

A színvonalra a rendezők mindig is nagyon ügyeltek és ennek érdekében a két állandó zsűri tag, Takácsné Eichardt Emma és Sárköziné Csonka Zita magyar tanárok mellé zsűri elnöknek mindig neves színművészeket hívnak meg.

Emlékeztetőül álljon itt az eddig zsűri elnökök névsora:

2003, Bánffy György; 2005 Levente Péter és Dödrentei Ildikó; 2007, Usztics Mátyás; 2010, Császár Angela; 2012, Bács Ferenc; 2014, Tóth Tamás. Most 2016-ban Kautzky Armand, Jászai Mari díjas színművész, a Madách színház tagja vállalta el a feladatot.

A versenyre 44 (!) fiatal érkezett, így az 1-2. osztályos, a 3-4. osztályos, az 5-6. osztályos, a 7-8. osztályos korcsoportonként szerveződött a megmérettetés.

Szemeti Ferenc, lelkipásztor igei köszöntését követően Bogáth István, polgármester köszöntötte a megjelenteket,

majd bemutatta a zsűri tagjait. Házigazdaként elmondta a verseny menetét és az egyéb tudnivalókat.

Ezt követően a versenyzőket Sugárné Damó Márta szólította, hogy megmutassák tudományukat, felvillantsák tehetségüket.

A szavalók sorában sok kiemelkedő tehetség mutatkozott be, szebbnél szebb verseket elmondva. A felső tagozatosoknak kötelezően volt kijelölve, hogy magyar költők hazafias verseit mondják el.

A verseny izgalommal teli és kitűnő hangulatban zajlott le.

Amíg a zsűri visszavonult, hogy meghozza döntését, addig a verseny résztvevői a hagyományokhoz híven elhelyezték az emlékezés koszorúját a Pálóczi Horváth Ádám szülői házában falán lévő emléktáblára. Immár az is hagyomány, hogy a koszorút egy kömlödi és egy császári kisdíák helyezi el.

Az eredményhirdetés előtt Kautzky Armand elszavallta Reményik Sándor Kegyelem című versét. Ezek után hosszasan értékelte a versenyzőket, kiemelve hibákat és értékeket egyaránt. Elmondta, hogy szerinte magas színvo-

lú volt verseny és kifejezetten örül annak, hogy itt lehetett. Nem is gondolta volna, hogy egy ilyen kicsi faluban így őrzik Pálóczi Horváth Ádám emlékét és örökségét.

Külön megemlégette a verseny szervezőinek hozzáértését, a szervezés nagyszerűségét. Egyszerűen jó volt Kömlődön lenni!

A verseny eredményei:

1-2. osztályos korosztály

1. Nagy Gáll Levente - Mocsá

2. Tóth Tímea - Nagyigmánd

3. Vincze Lujza - Nagyigmánd

3-4. osztályos korosztály

1. Sraub Dorka Szofi - Mocsá

2. Gazdag Zalán Péter - Bakony-sárkány

3. Szabó Lilla - Dad

5-6. osztályos korosztály

1. Szántó Csongor György - Környe

2. Takács Norbert - Ács

3. Klorka Noémi - Lábatlan

7-8. osztályos korosztály

1. Fodor Réka - Szákszend

2. Bagoly Bence - Szákszend

3. Schrantz Áron - Dad

A legszebb magyar beszédért díjat Léhárt Mira (Dad) és Kóvári Alexandra (Nagyigmánd) vehette át.

A zsűri két különdíjat is átadott melyeket Molnár Eszter 3. osztályos kömlödi és Bényi Zsófia első osztályos kömlödi diák vehette át. Mindketten a dadi református iskola tanulói.

A verseny zárásában Szemeti Ferenc megköszönte, hogy megtiszteltek bennünket kömlödieket a versenyzők és felkészítőik. További sok sikert kívánva nekik kifejezte, hogy két és múlva Császáron újból találkozunk!

Bogáth István

PÜNKÖSDI REGATTA

Van egy ünnep, ami arról szól, hogy végre egyszer Istentől ne *valamit* várjunk, valami ajándékot, áldást, segítséget, - hanem Valakit, őt magát, amint a Szentlélekben nekünk adja. A pünkösdi főszereplője a Szentlélek, abból pedig ebben a világban elég kevés van.

Sajnos az ember sokféle törekvése, keresztyén élete Szent Lélek nélkül olyan, mint egy vitorlás hajó a szélcsendben: ki van feszítve a vitorla, megvan a kormány, csak éppen az erő hiányzik, ami vinné. Lehet lökdösní lapáttal is, de az nagyon fárasztó, kellemtelen, pláne hosszú távon nem használható. Ki akar ma olyan izzadságszagú keresztyéneket látni, akikből pont a lelkesedés, és az erő hiányzik? Azt a tizenkét embert is, akik Jézussal töltötték három esztendő, és ilyen-olyan hol engedelmes, hol kissé ostoba tanítványai voltak nos, őket is a Szentlélek tette apostolokká írástudatlan halászokból. Azt a három ember is, akik az első pünkösdkor megtértek, szintén a Szentlélek tette gyülekezetté. Hadd pontosítsak így: formálta őket közösségből – közösséggé.

Szükségünk van a pünkösdre, mert a Szentlélek fontosságára emlékeztet. Tudjátok, azt gondolom, hogy az egyháznak a XXI. században nem sok pénzre, patinás, jól kivitelezett épületekre, kítűnő szervezetekre van első-sorban szüksége, hanem: a Szentlélekre. Nélküle ugyanis hiába van pénz, törvény meg épület az csak olyan, mint a vitorlás csónak a szélcsendben.

Manapság nagyon érzékelhető a keresztyén emberek életében egy „elgyávulási” folyamat. Meghúzódnak. Azt gondoljuk, nem vagyunk eléggé divatosak, trendik. Maximum a leértékelt árú polcain vagy a végkiárusításokon vagyunk megtalálhatók. Valaki nemrég megkérdezte tőlem, hogy mi számomra a legszembetűnőbb különbség a „világ” és a keresztyén emberek között, mire én kapásból rávágtam: „Az, hogy mi kevesebben vagyunk!” Amint ezt kimondtam szembesültem száznál is több komplexusommal. Mintha egy veszett ügynek az utolsó mohikánjai lennénk. A Szentlélek egyik legfontosabb ismérve azonban az, hogy bátorra tesz. Rettenetesen

sok félelem üli meg az emberek lelkét, és minden ilyen félelem, tulajdonképpen a Szentlélek hiánya belül. Nekünk pedig tudnunk kellene, hogy Jézus marad a győztes a porondon, és nem vesztett ügyet szolgálunk az utolsókat nyögdcélselő egyház bábjaként, hanem a halál felett diadalt aratott Isten katonái vagyunk. Érdekes, hogy ebben a mondatban egy kis túlzás sincs! Aki tudja, hogy kinek a kezében van, és kicsoda használja őt, annak nem kell félnie, azt a Szentlélek bátorra teszi emberekké, betegséggel, kétséges jövőjével, szélmalom harcaival, ördögi köreivel és még a halállal szemben is.

Figyeljétek csak! A pünkösdi történetben az analfabéta Péter elmond egy olyan prédikációt, hogy még a papi réteg is elcsodálkozik rajta. Mintha pünkösdkor szó szerint beteljesedne Jézus ígérete:

„Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok.” (Máté 10:19-20)

Azért ámultak el, amikor hallották Péter bátor szavait, mert megértették, hogy közönséges emberek maguktól nem tudnak így beszélni. A világ egyik legnagyobb ígérője C. H. Spurgeon, soha életében nem tanult teológiát. A prédikációi ébredést indítottak el a múlt században, de minden kétséget kizárólag ma is megállják a helyüket. A „Szentlélek teológusának” hívták, mert a Lélek tanította őt valami

olyanra, amit nem lehet megtanulni, amire nem születni, hanem újjászületni kell.

Milyen sokszor tanácstalan vagyok, hogyan mondjam meg azt, amit mondani kellene, hogyan értessem meg magam az emberekkel? Mert sok olyan helyzet van, amihez nincs előre megírt forgatókönyv. Váratlan szituációk, amikben segítséget kell nyújtani, megszólalni sok ember előtt vagy döntést hozni és aztán vállalni a következményeket. Hogyan fogok úgy beszélni, írni (!), hogy azt meg is értsék, és még foganatja is legyen? Ezer gondolat kavargol olyankor a fejemben, azután eszembe jut a pünkösdi történet, Péter és a többi analfabéta tanítvány és valahogy „megfújja a szél a vitorlám.”

Most azt kérdezték: De hát hol van ez a Szentlélek? Hogy foghatjuk be ezeket a jó kis szeleket a „vitorlánkba”? Hogy hol van? Az első pünkösdi óta itt van, csak nem mindig vesszük észre. *„Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik?” (1Kor 3:16.)* mondja Pál.

Mintha azt mondaná: Kedves barátaim, tudjátok meg, vegyétek észre, hogy valahányszor Isten egyáltalán az eszetekbe jut, az a Szentlélek munkája bennetek! Valahányszor megéreztek valami többet egy ígérőben, mint fekete ruhás papok bölcselkedő vagy unalmas beszédeit, az a Szentlélek által történik. Ha az imádságban azt érzed, nem az éterbe dobálsz, fecsegsz a szavakat, hanem megtapasztalt valóságos kapcsolatot vagy Istennel, akkor az is a Lélek munkája. Hol nagy szélvihar-ként fog el, hol pedig csendes szellőként simítja az arcod. Pünkösdi ünnepe nem pusztán egy újabb szuper hosszú-hétféve, hanem megtapasztalása annak, hogy Valaki most nem kívülről szól hozzánk, hanem belülről kezd hatni.

Jó vitorlázás mindenkinek!

Horváth Mariann

Az írás megjelent a Protestáns Felsőoktatási Szakkolégium PROT²ÉZIS című lapjában (2016. 1. évfolyam 4. szám)

60 ÉVES KONFIRMÁCIÓS TALÁLKOZÓ

60 éves konfirmációs találkozó Pünkösdi hétfőn 60 éves konfirmációs találkozóra került sor az ácsi gyülekezetben. Az alkalom különlegessége volt, hogy ezen a napon iskolai találkozót is szervezett az érintett évfolyam. A jubiláló konfirmáltak úgy szervezték ünnepségüket, hogy nem református egykori osztálytársaiknak is felajánlották a lehetőséget: jöjjenek el már dél-előtt az istentiszteletre. Nagy örömmel, néhányan éltek is a lehetőséggel. Az ígérődetés után a 60 éve konfirmáltak közül Tóth Gáborné Péntek Irén emlékezett arra, hogyan készültek a konfirmációra, milyen érzések maradtak meg az ünnepségből. Különösen meghatározó volt, ahogyan személyes példáján mondta el, mennyit fejlődött azóta hite: az akkor, gyermekfejjel megtanult kérdések-válaszok az évek, évtizedek alatt mélyültek el benne, így értette meg a Heidelbergi Káté 1. kérdés-feleletének

igazi, mély értelmét is, ami így valóban vigasztalást jelent számára. A gyülekezet nevében dr. Szentirmai István főgondnok köszöntötte az ünneplőket, majd a lelkipásztor köszöntése után egy-egy emléklapot és a templomról egy képet adott át a vendégeknek, a korábban már megkapott egy-egy szál virág

mellé. A köszöntésül megszólaló orgonajáték után közös úrvacsorában erősítettük meg hitünket. A templomi alkalom után tovább folyt az iskolai találkozó, emlékezés és hálát adva.

Gerecsei Zsolt

AZ A BIZONYOS "SAPKA"

Ismerjük mindannyian a történetet: valaki azért kap, mert van rajta sapka, vagy azért, mert nincs rajta sapka. Az utóbbi időben egyre szomorúbban látom, hogy ez a sorsa egyházunknak is. De talán nem is az egyháznak, hanem a keresztyénségnek. Azt már megszoktam, megszoktuk, hogy az egyházat „balról” mindig ütök. Az úgynevezett „baloldal” sohasem titkolta, hogy az egyház, a keresztyénség nem az ő világa. Látjuk most is, hogy megy a huzavona: maradjon-e a hitoktatás az iskolai rendszerben, vagy ne. Ehhez csak annyit: amikor elindult a kötelezően választható iskolai hitoktatás rendszere, egyszerre szisszent fel mindenki a meglepetéstől. A „balról” ütök azért, mert mindenkit meglepett: az iskolaköteles és érintett gyermekek több mint felét (!) az egyházak nevelésére bízták, és nem az iskolai rendszerre. Ugyanezért szisszent-örömmel- az egyház is: erre igazán senki nem számított. Az arányok azóta sem romlottak (legalábbis az egyház szempontjából). Nyilván ez itt az igazi probléma, ezen kellene változtatni – akár a „túlterheltségre” hivatkozva. Szóval, ennek az oldalnak a „sapka-rendszerü” ütéseit megszoktam, megszoktuk. Sokkal inkább aggaszt, hogy ugyanezt

tapasztalom egyre erősebben és egyre butábban a „jobb” oldalon állók felől is. Persze, mondhatnánk: Jézus parancsa szerint fordítsd oda a másik orcádat is... A közelmúltban több olyan sajtótermék jutott el hozzám, amely úgy mond „jobb oldali”. Meglepetésemben leesett az állam: mindegyikben vad, dühös kirohanás az egyház, a keresztyénség ellen. Az egyház és papjai még mindig a „fordítsd oda másik orcádat” álszent hazugsággal tömik a fejünket, a papok elárulják a népüket, a pünkösdi csíksomlyói búcsú csodálatos nemzeti egység volt, csak ne prédikált volna a főpap az evangélium hazugságairól, ja és, „tudom, hogy a Károlyi-féle Biblia 90%-ban hamisítvány...” Ilyen és ehhez hasonló „pofonok” csattannak az egyház, a keresztyénség arcán „jobb felől” is. (Ugyanakkor ők hívnak megáldani június elején a már másodszer felállított kettős keresztet... Ja persze, az nem az apostoli hit jelképe, hanem ősi perzsa-sumér-szkíta-pártus vagy ki tudja, milyen „igazi” jelkép...) Eddig is találkoztam hasonló jelenségekkel, de most bántóan sokfelől, és sajnos buta, kulturálatlan, minden tudományos és emberi alapot nélkülözve. Nagyon sajnálom ezeket az embereket, aki különben „keresztyénnek” tartják

magukat. Keresztyén Magyarországról beszélnek. Csak a keresztyénségből és a keresztyén egyházból nem kérnek. Illetve, csak azt, ami nekik jó, a többi az ördögtől van, az az egyház hamisítványa. Azon túl azonban, hogy ők ilyenek, sajnos mérgezik a társadalmat, acsarkodó gyűlölettel beszélnek mindenről és mindenkiről, aki nem úgy gondolkodik, mint ők. Lejáratják ostoba ál-tudományossággal, nagy hanggal a keresztyénséget is. Semmivel sem jobb, mint az általuk kritizált „ballib” média, amely tele van „tudományos” műsorral Júdás evangéliumáról, Mária Magdolna Jézus-feleség voltáról stb. Ők így, a másik oldal úgy üt egyet az egyházon.

Nem szeretném bántani a „jobb oldali” embereket, testvéreimet. De félttem őket, és félttem azt a magyarságot, amelyet így akarnak kiformalni. És a legfőbb: félttem az egyházat. „A te házához való féltő szeretet emészt engem.” Tudom, hogy változást nem könnyen remélhetünk. Ütnek balról, ütnek jobbról. De hiszem, hogy az egyház, Urára tekintve, felveszi a kesztyűt. Bocsánat! „A sapkát...”

Gerecsei Zsolt

EGY TOVÁBBKÉPZÉS MARGÓJÁRA

Továbbképzésre készültem, ennek megfelelően felszerelkeztem tollal, jegyzetfüzettel, reménykedtem, hogy az éjszakai alvás, az a kevés, elegendő lesz, hogy agyam megfelelően működjön, hisz ma képezni fognak, ami fontos. Így, kellő képen felszerelve,

elindultunk Dadra. Persze, jóval korábban érkezünk,... vártuk a kezdést és azokat, akikkel egész nap együtt leszünk. Nemsokára megérkezett mindenki. Először csalódottan éreztem magam, lehet, hogy más is, hisz biztos voltam benne, hogy egy ilyen érdekes témakörben tolongani fogunk, de nem. Előadónk Kárpátjáról érkeztek, így a frusztrációm még jobban nőtt, gondolva, hogy szegények, átutazták fél Magyarországot, kilenc emberért. Ahogy azonban haladtunk előre úgy jöttem rá, hogy sokkal többen nem is lehetnének, mert akkor nem haladnánk. Csendességgel kezdtük a napot, igeolvasással, énekléssel. Számomra jó volt magam mögött hagyni azt, amiből érkeztem, és ezzel, biztos vagyok benne csoporttársaim is így voltak. Lassan megérkeztünk a helyszínre lélekben is. Felkészültem az ELŐADÁSRA, helyette azonban felállítottak JÁTSZANI, és ettől kezdve a nap kilencven százalékban ebből állt. Játsoztunk. Főiskolások, lelkészek, hitoktatók, felnőtt emberek, újra gyerekké váltunk, a szó legszorosabb értelmében. Végleg mögöttünk maradtak a hétköznapi gondok, feladatok, kis időre, pár órára gyerekké lettünk újra. Közben pedig észrevétlenül tanultunk. Magunkról, egy másról, a gyerekekről, akik a

játékokon keresztül annyi mindent kapnak. Az egész nap egy terápia volt:))). A nap kezdetén mindenki mindenkit félve méregetett, ismeretlenek voltunk egymásnak. Felnőttekként pedig szeretjük volna ezt meg is örizni. A nap végére azonban nem okozott gondot,

hogy bármelyik társunkat fel-emeljük csoportosan, hogy átélhesse, milyen rábíznai magát egy közösségre, aki pedig emelte, átélte, mennyire nincs súlya egy embernek sem, ha együtt emeljük. Átbeszéltük, milyen ajándék lenne, ha így élnénk meg a gyülekezeti életünket, egymást

emelve, egymásnak segítve, hisz akkor mozdulna bármilyen kis vagy nagy dolog is előre.

Egyszóval, valóban élmény volt ez a pedagógiai nap. Mondanom sem kell, a jegyzetfüzetembe csak emlékeztetőket kerültek, játékokról, feladatokról, mert az összes többi előadásnak mi magunk, a résztvevők voltunk az előadói.

Tanultunk tehát ismerkedni, megnyílni, együtt dolgozni, egymásra hagyatkozni, mikor bekötött szemmel vezettük a társunkat az udvaron, mikor egymást emelgettük. Amikor reggel beléptünk a terem ajtaján el nem képzeltem volna mindezt, hisz ránk, felnőttekre a tartózkodás a jellemzőbb, nehezen nyílunk meg a másik ember lett, ezért nehezebb sokszor a gyermekekkel is foglalkoznunk. Ez a nap számomra emlékezetes és visszavárt nap lesz, amikor újra aktívan tanulhatok.

Köszönöm a szervezést, az Előadónak az utat és fáradságot, hogy eljöttek. A kedves olvasónak pedig kívánom, hogy próbálja ki ezt a lehetőséget, amelyen keresztül többet tud meg önmagáról, a gyermeki lélekről, mint ha egy egész hetet töltene könyvek felett görnyedve.

Szeretettel: Szilágyi Hajnalka.

KONFIRMÁCIÓ DADON

Istennek adunk hálát, hogy az idei évben is készülhettünk, imádságos szívvel a Pünkösöd ünnepéhez kapcsolódó konfirmációra. Egyházközösségünkben öt fiatal tett bizonyosságot hitéről. A már évtizedes hagyományhoz híven először a Gyülekezet Presbitériuma előtt adtak számot a két éves felkészítésen megszerzett tudásukról, kérdéseket húzva és az azokra adott feleletekkel. A feleletek után a Presbitérium, Rokosz Zsigmond gondnok tolmácsolásában konfirmációra bocsátotta az öt fiatal. Név szerint: Bagi Attila, János, Bán Attila, Gerlei Csaba, Mohos Betti, Rokosz Zsigmond János

A Gyülekezet előtti konfirmációra május nyolcadikán került sor az Istenisztelet keretében. Ezen az alkalmon is minden konfirmandus számára elhangzott pár kérdés, mellyel a gyülekezet előtt is számot tudtak adni a felkészültségükről! Ezt követően átadták a jövő évben konfirmálóknak a zászlót. Természetesen a fiatalok is megköszönték a felkészítést a lelkipásztor házaspárnak és szüleiknek, keresztszülöknek azt, hogy a megkeresztelésük óta segítették őket idáig eljutni.

Ezt követően pedig gyülekezetünk gyermekkorusa és a felnőtt kórus tagjai egy közös énekkel köszöntötték a konfirmáltakat és egyben a jubiláló konfirmandusokat is, mert ezzel a szolgálattal kezdetét vette, egy szintén már régebbre visszanyúló hagyomány, a jubiláló konfirmandusok köszöntése. Erre az ünnepi eseményre meghívást kaptak a kerek konfirmációi évfordulókat ünneplő konfirmáltak. Jó volt megtapasztalni, hogy a jubiláló konfirmandusok közül volt olyan, akinek a gyermeke ezen az alkalmon tett konfirmációs fogadalmat.

Az ünnepélyes Istenisztelet végén a konfirmációs fogadalmat tett öt fiatal a lelkipásztor házaspárral együtt vonult ki a templomkertben felállított emlékoszlophoz, melyen az itt szolgáló és elhunyt lelkipásztorok emlékére állított a gyülekezet és koszorút helyeztek el a talapzatára.

Bán Zoltán

BIBLIAÓRÁSOK AZ ORMÁNSÁGBAN

Az ácsi gyülekezet bibliaórái az Ormánságban.

A rendszeresen bibliaórára járókkal idén 3. alkalommal indultunk a 2 napos „csendes-napra” az ország talán legszegényebb részébe, az Ormánságba. Első

állomásunk Zengővárkony volt. A református templomban az ottani tiszteletes úrtól ízelítőt kaptunk az környékbeli reformátusok történelméből, a török pusztításról, majd a reformációt követően a Dráva két partján alakult gyülekezetekről és az ellenreformációt követően lehetővé vált kőtemplomok építéséről, amikor csaknem 100 templom épült azon a tájon. A 20-as, 30-as években az egyke elterjedésével a reformátusság létszáma megcsappan, de a Szabolcs megyéből betelepített sokgyermekes családokkal, majd később a felvidéki magyarokkal és a bukovinai székelyekkel több új egyházközösség alakult. Az 50-es évek nyomora romba dőlő templomokat, nyomorgó papokat eredményezett és csak a 80-a, 90-es évektől javult a helyzet, amikor renoválták a templomokat és újak is épülhettek. A zengővárkonyi református templom 1787 és 1802 között épült és felújításra került. Nevezetessége, hogy itt volt lelkész a művészettudós Fülep Lajos, jelenléte az apró falvacskát magyar szellemi központtá varázsolta. Ezt követően megcsodáltuk a szalmamúzeumban kiállított szalmából készített képeket, szobrokat, virágokat, csillárokat, használati tárgyakat, melyek a legkülönbözőbb technikákkal készültek. Majd a Tojás múzeumba tértünk be ahol 19 ország 55 tájegységéből szár-

mazó 30 különféle technikával készült hímes tojásgyűjteményt láthattuk. Utunk következő állomás Pécsvárad, ahol a X. századi monostor maradványait, annak kápolnáját és az udvaron a romkertet látogattuk meg. Cserkútra

nyezetét csodáltuk. A négyszög alakú kazettákat az itteni asztalosok festették, különböző színes népi motívumokkal díszítették. Majd az Ormánság fővárosába Sellyére látogattunk. Az Ormánsági Kiss Géza Múzeumban megtudtuk, hogy itt épült az első dunai gőzhajó, láthattunk csodálatos főkötőket, viseleteket, szötteket, kézimunkákat, fafaragásokat, mézeskalács készítő formákat, fonógépet, szálazógépet. Az udvaron a talpas házat is szemügyre vettük, majd tettünk egy rövid sétát a kastélykertben. Utunk utolsó állomása a siklósi vár volt, ahol a török hódoltság nyomait, a várban épített dzsámít láttuk, majd a várkapolna freskómaradványait, a múzeum gyűjteményét néztük meg. A sok-sok élménnyel gazdagodva, kellemesen elfáradva, egy bőséges estebéd elfogyasztása után indultunk haza.

Szabó Ildikó (Ács)

Varga Lajos (Oroszlány)

Sírkertben

Öregedő fák, ódon kereszték
Kis violák, csendes sírkertek
Életek árnyai a végtelenbe
Lelkek álmai örökké kerengve
Csend ringatja el a lelkük álmát
Csak a szél felel, énekel hozsannát.

Megfakóban már

Megfakóban már, elmúlt világunk emlékei
Oda van a nyár, volt világ, ki ismeri
Őrzi kép bennük... a szívek rejtekén
Mi elmentünk már, az élet szekerén.

Megjöttél

Íme, te megjöttél
A születés csodájaként
De majd ha felnőttél
Köszönet, a mindennapokért

Végtelen út vár ránk
Jöttünk, és elmegyünk,
A szülőföld, s hazánk
Földjébe temetkezünk

EVANGELIZÁCIÓS ESTÉK...

EVANGELIZÁCIÓS ESTÉK VAGY MENTÁLIS REHABILITÁCIÓ MÁSKÉNT

Színészek, előadók, művészek – talán nem ritkán mi magunk is – sietős lépésekkel igyekszünk az „öltözöbe”, hogy megszabaduljunk ÁL-arcainktól, leveszük a kényelmetlen, nyűgös jelmezt. Titokban még a nevünket is elsuttolegjük önmagunk előtt, hogy – tévedések elkerülése végett – személyi azonosságunkat megerősítsük. Egy nagy fellélegzés után – enyhe túlzással – szabad/abb/nak érezzük magunkat és foggalkörömmel ragaszkodnánk a csalóka pillanat tartósságához: bárcsak maraszalhatnánk... ne folytatódna, ne indulna újra ez esztelen, veszélyes „játék”! Öltözz, vetkezz! Játssz, szerepelj! Ezer-szer lejárt lemezek, unalmas forgatókönyvek, betanult ismétlődések – elejtett, majd újra felvett szlogenek, műmosolyok körforgalmában...

Kozmetikumok, smink, divatáramlatok – a fejedben és a szívedben – uniformizációs kényszer bővületéből kitörni próbálom -, egy szokatlan, ritka pillanatban VÉGRE növekvő érdeklődéssel, személyes érdeklődéssel kérdezem: „Ki vagyok én, kinek lát engem az Isten?” Az összetett kérdés „b” része – a pillanat töredékében – megrendít, elbizonytalanít, kíváncsivá tesz. Érzések, indulatok, gondolatok hullámvasútján megállít, majd lendületes futásra készítet: „ÚTRA KELEK, ELMEGYEK...ÉS AZT MONDOM: „ATYÁM...” (Luk ev. 15,18). Egyszerre elindulni, nem visszafordulni: kért, keresni, zörgetni, szólítani, kiáltani, találkozni, találkozni...Elmondani, megosztani, beismerni, megvallani... Védelmében, oltalmában mezítelenre vetközni,” lemondva a szégyen takargatásáról” (2Kor 4,2). Elrejtözve szeretetében. Gyermeki bizalommal, a szívből készített ajándék meglepetésével vallani: „Találkozni jöttem veled, Istenem...”

Lassan, magam számára is izgalmassá válik: „Ki vagyok én...? Értelmező szótárak, lexikonok információs útvesztőiben eltévedve – az engem meghatározni kívánó, jellemzésemet rögzíteni próbáló vélekedések hiányosságai, tévedései, hazugságai, elmarasz-

talásai sűrűjében émelve napfényre vágyom! Elismerések, dicsérek, vállveregető „biztatások”, devalvált kitüntetések hamis kirakatból menekülve lüktet, zakatol bennem az óhaj: megtudni személyem, lényem, LÉTEZÉSEM csodáját. Utánajárni: honnan, mi célból, milyen, CSAK NEKEM szánt megbízatással lehetek /MÉG/ itt?

Szívem csalóka ábrándjai, realitáshiánytól terhes gondolataim, részrehajló érzéseim – ingoványos talaját képezik tájékozódásomnak. Mígnem a messze távolból, egy feledésbe merült üzenet foszlányai bátorítanak, vigasztalnak: „Nem éltem még e föld színén: te értem megszületél; ∴: Még rólad mit sem tudtam én: tulajdonodda tettel; Még meg sem formált szent kezéd, Már elválasztál engemet, Hogy társam légy e földön.” RÉ 329,2.

Életem futószalag-szerű, lelassíthatatlannak tűnő, veszélyes versenye közben - elhomályosult, régen tisztított ablakán, arcok, tekintetek, ismerős és ismeretlen ember-alakok elmosódó sziluettjei suhannak tova. Ők is úton vannak. Mennyire hasonlatosak, mennyire különbözőek. Kik ők valójában? Hová, merre igyekeznek? Önfelelt nevetésük, könnyed vidámságuk tartós és őszinte-é? A látványos külső, a nyűgös cifraság, a komollyá merevített „rendezettség”, plakátjai mögé meddig rejthető a sebezhetően esendő halandóság...?

Egy másik arckép-csarnok látványa megtorpanásra készítet. Mélyen ülő, szomorú tekintetek, bizonytalan járású, félszeg mozdulatok, könny- áztatta arcok: meggyötört, kilátástalan, néma sikolytól hangos hajótöröttjei a létezésnek. Távolian idegenként is ismerősek. Talán megközelíthetők, elérhetők... Megválaszolatlan kérdésekben, félbemaradt mondatokban, út melletti várakozásban, „hiány-betegségek” hordozhatatlan terhét cipelve, félelmek között egymásra utaltan: felbátorodva és bátorítón lépéseket tehetünk egymás felé. Az élet országútján összetartozunk.

Felnövekszik az igény bennünk: ha megérinthetnélek lélekben, ha beengednél egy kicsit a szívedbe. Bezárkózásból tárulkozásba, bizonytalanságból bizonyosság felé, eltávolodásból közeledésbe, magány-várból közösségbe,

homályból világosságra, kiútlanságból az Útra, hamisságból az IGAZSÁG-ra, halálból az ÉLET-re juthatsz, amikor „Jézus hívása hangzik, az Ige hogyha szól” – evangelizációs esték csendjében, Krisztus közelében. Ajándék órák, minőségi idő Neked, Érted a legjobb Baráttól.

„Szeretnék hidakat építeni ott, ahol mindenki mély gödröket lát. Szeretnék benézni a kerítések mögé, és átlépni a magas falakon. Uram, adj bátorságot a hídveréshez, az első lépéshez! Hadd bízzam a te hídjaidban, és ha elindulok, maradj mellett!” (K.Rommel)

Vajsné Fazekas Ibolya

„ÉN VAGYOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA”

Ján. 8,12

Hideg és sötét minden. Hiába ragyog és csillog-villog a világ. Hiába akar meleget és fényt varázsolni. Csak egy újabb bajjal lesz több: nő a fényszennyezettség. Nem látni tőle a tiszta eget. És a valódi életet sem. Ha kialszik ez a fény, olyanok vagyunk, mint a színész előadás után. Kiderül, hogy csak a reflektorban fényelt a ruha, az ékszer, az élet. Pedig van egy világméretű, ki nem alvó, nem csalóka Világosság is.

Uram, ez a VILÁG nem lett volna nélküled, a Világosságot teremtő nélkül. Nem lettem volna nélküled én sem, akit az anyaméh titkából az élet napfényre választottál és hívtál.

Ámde, Uram Jézusom, látom, hogy nincs világom, míg nincs VILÁGOS-SÁGOM. Hiába látok én szépet, ha te körülöttem és bennem bünt és sötétséget látsz. Ragyogj fel számomra tiszta fényeddel! Ámen.

MÁRVÁNYTÁBLA A TEMPLOMBAN

Négy évszám olvasható Bokodon a református templom falán elhelyezett márványtáblán.

1647 1689 1801 2014. Mit jelenthetnek ezek az évszámok az utókornak?

A számok a település, és az itt élő reformátusok történetének mérföldköveit jelzik.

1647

Erre az időszakra tehető a Bokodi Református Eklézsia megalakulása.

A község a Szent Erzsébet településsel együtt, ekkor gróf Nádasdy Ferenc /1625-1671/ Csókakői Uradalmához tartozott. A várat 1553-ban elfoglalta a török és a környező falvakat felégette. A Zsitva torki béke után, a viszonylagos nyugalom évei alatt a falvak ismét benépesültek.

Bokodon az Evangélikus Egyház működéséről, 1624-től találhatóak írásos feljegyzések. A reformátusok pontos számáról 1647-ben adatok nem maradtak fel, azonban az 1660 keltezett összeírás alapján következtetni lehet a református családokra. /Bokodon 21 jobbágyportát írtak össze név szerint, ezen kívül 6 elhagyott porta volt. Egy portához 6-10 fős család számolható./ Nádasdy Ferenc országbíró Vas megyei és Stájerországi birtokairól telepített jobbágyokat elnéptelenedett falvaiba. Bokodra a reformátusok egy része – a Szücs nevére -, a Mura menti Regede vára menti falvakból érkeztek. Az utolsó nagy török hadjárat 1683-ban ismét elpusztította a községet. A hívek egy része a Vértes másik oldalára Kajászóra és Szent Péterre költözött. Szend községbeli lakosok a Duna másik oldalára Csallóközbe települtek ideiglenesen. Egyrészt között „nagy futás” –ként emlegetik, még 100 év múlva is.

1689

A telepítő levél kiadása. Az eklézsia újra együtt lehet.

A falu ura ekkor gróf Széchenyi György esztergomi érsek /1592-1695/, aki kiadja a „falu-szálló” levelet, amelyben 3 év adómentességet ígér a Bokodon letelepedőknek. A levél szerint, mindkét helység Szent Erzsébet és Bokod betelepülése lehetetlen, ezért választhatnak, melyiket szállják meg. Bokodot választották.

Az évszám egy nagy ígélet, melyre

gazdaságosan alapozni lehet, várják a többi letelepedőket.

1801

Felépült a református templom. Önálló a gyülekezet, eddig Dad leányegyháza volt.

Első lelkipásztora: Solymosi Gábor, aki 1801-1812-ig szolgált. A gondnok ekkor Ö. Szücs Péter volt. Az önálló anyakövezetés első bejegyzése Balogh György, aki 1801. április 21.-én kereszteltet.

Az első úrvacsorai kelyhet, amelyen az 1801-es évszám látható, a gyülekezet készítette. A torony 1816-ban épült. A

templom építését megelőzően, a Fő utca és a Kis utca sarkán lévő telken egy gerendákból ácsolt pajtában tartották istentiszteletüket a református hívek.

2014

Befejeződött a református templom, külső megújítása, a parókia felújítása és a három manuális, három regiszteres orgona beszerzése.

Az építkezés a Darányi Ignác tervei alapján valósult meg, Kovács Tamás nagytisztelendő úr fáradhatatlan szervezése árán.

A hálaadó istentiszteletet 2015 október 25.-én tartották, ahol az igeszolgalatot Máté László lelkész, a Tatai Református Egyházmegye esperese végezte.

A márványtáblát első ízben 2001-ben, Gerecsei Zsolt lelkipásztor ideje alatt helyezték el a templom falára. Ekkor a gondnoki feladatokat Szücs István /1939-2007/ testvérünk látta el.

A legutóbbi évszám felírását Szücs Kálmán gyülekezeti tagunknak köszönhetjük.

Szücs János

NAGYIGMÁNDI HÍREK

Anyák napja vasárnapján hosszú sorokban érkeztek ünnepelni az emberek az istentiszteletre, szinte szentesti létszám gyűlt össze. Óvodás és iskolás hittanosaink, összesen mintegy nyolcvanán köszöntötték versekkel és énekszóval, majd egy-egy szál szegfűvel édesanyjuk, nagymamájukat, dédmamájukat. Megható ünnepség volt, melyen együtt adtunk hálát Istennek az anyai szeretetért.

Egy héttel később, május 8-án ismét izgalommal gyülekeztünk, hiszen konfirmációs fogadalomtételre került sor. Idén tíz fiatal jelentkezett Nagyigmádon Konfirmációra, s az alapos felkészülés után vizsgát majd fogadalmat tettek a templomban. Az újonnan konfirmáltak első úrvacsoravételére pünkösdi vasárnapján került sor.

Mint minden évben, idén is májusban rendeztük meg a konfirmációs találkozót. 21-én szombat délután gyülekezhettünk össze a templomban, ahol a megjelentek megújították konfirmációs fogadalmukat, s kórusunk énekszóval köszöntötte őket. A templomi ünnepség után szeretetvendégségen nyílt alkalom a kötetlen beszélgetésre, emlékek felidézésére.

Minden ünnepségünk és rendezvényünk kapcsán szeretnénk köszönetet mondani a rendezésbe, lebonyolításban segítséget nyújtóknak, valamint támogatóinknak.

Sugár Tamás

DUNAALMÁSON JÁRTUNK

2016. május 7-én ismét lehetőségünk nyílt Dunaalmásra látogatni a Református Szeretetházba.

Majd az asszonyok nekiláttak a takarításnak, a férfiak pedig a kertgondozásnak. Fűvet és sövényt nyírtak, árkot tisztítottak, valamint elhordták az építési törmeléket, ugyanis az intézményben ismét felújítás folyik adományokból.

Zsebó Zsanett, Réde